

Mrtva kopriva.

Spisal E. Gangl.

ristus in sv. Peter sta potovala po svetu. Trudna prideta v gozd in ležeta v travo, da se odpočijeta.

„As!“ zaječi Kristus in začne pihati v roko, ki ga je zaskelala.

„Kaj je, Gospod? Kaj se ti je pripetilo?“ vpraša Peter.

„Spekel sem se na tej-le rastlini“, odgovori Gospod in pokaže Petru cvetico, ki je rasla tik njega. Imela je široko odprte, ustnate, bledordeče cvetove.

„Kaznuj ošabnico, Kristus, ki zbada svojega Stvarnika,“ nasvetuje Peter. Jezen vstane in hoče stopiti na cvetico, da jo pohodi in uniči!

„Stoj!“ ukaže Zveličar.

Peter obstane, in cvetica zatrepeče pol v strahu, da jo kaznuje Gospod, pol v upanju, da se je usmili Gospod.

Skesana zaprosi Kristusa: „Usmili se me, dobrotnik! Glej, dal si mi tako moč, da spečem vsakogar, ki se me dotakne! Ne morem drugače! Vzemi mi to moč, in nihče ne bo več tožil nad menoj in zaradi mene. Usmili se me, prosim te skesano!“

„Pa bodi mrtva kopriva!“

In usmiljeni Bog dvigne roko, in v tistem trenutku umrje v cvetici žgoča moč. V njene široko odprte, ustnate, bledordeče cvetove pa se usipljejo sladki praški, polni strdi.

„Vekomaj ti bodi hvala!“ zašepeče cvetica, ko začuti v sebi smrt žgoče moči in sladkost vabljive strdi.

Prišume čebele in nabero čistega medenega prahu. Pretvorijo ga v strd in vosek. Ljudje povijajo strd v potice, ko slave vstajenje Gospodovo, a vosek pretvarjajo v sveče, ki gore na oltarjih v slavo božjo.

Orehova vejica.

Ruski spisal L. N. Tolstoj.

ivel je bogat kupec, ki je imel tri hčere. Napravil se je, da se popelje po kupčiji in vprašal je hčere, kaj naj jim pri- nese. Starejša je prosila za steklene bisere, druga za prstan, a najmanjša reče: „Jaz ničesar ne potrebujem; če se pa spomniš, pa mi prinesi orehovo vejico.“ Kupec se je odpeljal, do- končal svoje opravke in kupil starejši hčerki steklenih biserov, drugi prstan. Že se je peljal skozi velik gozd, ko se je spomnil, da ni najmanjša ničesar